

*Össze kellene fogni – mondják, miközben mutyira gondolnak.
Mi zárja ki a KÖZÉRDEKŰ összefogást?*

Összefogás és kirekesztés

Időről időre kampány indul az összefogásért. Mivel az összefogás általában elmarad (hogy MIKOR NEM, arról is írok), ahogy lenni szokott, a magyar nép válik a bíráló tárgyává. Erre ugyan sokszor rászolgál, de most biztosan nem. Megindul a pocskondiázás újabb hulláma: a magyarok soha nem tudtak összefogni! – állítják a médiában, különböző eseteket előadva és minősítve. De miért a magyarokról beszélnek és nem az igazi okról, a magyarországi politikáról és rendszerváltásról, amikor huszonegy éve mindig pártok közötti hatalmi összefogásra, nagykoalícióra gondoltak? És nem valamiféle népfontra. Kezdődött ez az első szabad választással, amikor az egyértelmű eredmény ellenére nagykoalíciót akartak (a vesztesek). A hatalom mindenekelőtt?

Egy összefogás: a budapesti olimpiáért

Kinek a hibája, ha elmarad?

Ha összefogásra van szükség az ország és hangsúlyozom, az ORSZÁG érdekében, azt a pártoknak fel kellene ismerniük. Ha erre a választóknak kell őket ráébreszteni, akkor óriási baj van ország berendezkedésével. Ott különösen, Magyarország éppen ilyen, ahol nincs folyamatos, rendszeres kapcsolatuk a politikusoknak a választókkal, olyannyira, hogy az állampolgárok leveleire, telefonjaikra sem válaszolnak, javaslataik a szemétkosárba kerülnek, a sajtó az emberek véleményére hivatkozva rendszerint saját elképzeléseit adja elő.

Fel sem merül viszont: hasznos lenne-e az ilyen összefogás? És mikor az?

Vajon a társadalom érdekében létrehozott összefogásra vagy öncélú *mutyira* gondolnak-e? Mert a kettő élesen különválasztandó. Az ország jelenére és jövőjére vonatkozó elképzelések hiánya miatt eleve *szinte reménytelen a konstruktív együttműködés*. Nagy az esélye annak, hogy mindenből mutyi legyen, ahol az összefogás – valós indok nélkül – a közvélemény kirekesztését és szabad kezet jelent. Ha valamiben összefognak, azt fejezik ki, hogy a kérdés vitathatatlan, a hatalommal kerül szembe, aki mégis firtatja. Persze nemcsak mutyi van, amikor a résztvevők osztoznak a (sokszor jogtalan) hasznokon, hanem átverések is előfordulnak. Például a koalíciós partner hátbatámadása, ahogy Rákosi Mátyás is elgondolta: lépj koalícióra a riválissal, majd szorítsd ki onnan. Akármilyen eszközökkel, hiszen a cél szentesíti az eszközt. Meg is bánták rövidesen nem kevesen, hogy Rákos Mátyással szemben indultak a választásokon.

Rákosi: amikor még úton volt a hatalom felé

Az „összefogás” szembemehet a közérdekkel és gyakran szembe is megy

Hogy az összefogás az ország érdekében vagy csak csoportok érdekében áll-e és hogy eleve szembe megy-e vagy sem a demokratikus berendezkedés alapelveivel, tehát, hogy mutyi lenne-e, azt az összefogás *konkrét témái alapján* lehetne megállapítani. Hiszen az összefogás azt jelenti, hogy közös lesz az álláspontjuk egy adott kérdéskörben és egymást nem bírálják, az intézkedéseket megvédik, a kritikát elhárítják. Árat kérhetnek és kaphatnak. Például azt, hogy ne kelljen értékelni a korábbi bukás okait, ne kelljen elszámolni tételesen az eladósodás okaival, bizonyos ügyletekkel stb. Vagy ne legyen ilyen-olyan eljárás. Az egyik „társaság” vesszőparipáját elfogadják a többiek egy másik „társaság” ezzel akár ellentmondásban levő vesszőparipájáért. Már ebből is látható, hogy az „összefogás” szembemehet a közérdekkel és nálunk gyakran szembe is megy.

Az összefogás mohó vágya gyakran általánosságban jelenik meg, tehát mindenben hajlandók lennének alkut kötni a szokásos demokratikus játékszabályok mellőzésével. Nem csoda, hiszen 1998-ban kerültek utoljára pártok kormányra úgy, hogy részletes programjuk volt. Nem is gondolhatunk azóta másra, ha együttműködésről beszélnek, mint mutyira. Mi lehetne itt? – ágaskodott bennem a kérdés, amikor tavaly a kínai kártya kijátszását követő reakciókat hallgattam. Volt ugyanis egy volt miniszterelnök, aki a jogosan fanyar fogadtatás légkörébe disszonáns, gratuláló nyilatkozatot durrantott. Az új kormányfő segítségére sietett... Ma újra a nagy megértés hangjait hallatja...

Lehetne-e konkrét témákat találni?

Az, hogy az összefogáshoz nehezen tudnak konkrét témát találni, egyáltalán nem jelenti, hogy nem lehetne könnyen. A Facebookon egyik ismerősöm azt írta, hogy konkrét témákról, amiben össze lehetne fogni, soha nem olvasott. Pedig mennyi minden lehetne, ráadásul olyanokban, amelyeket a közvélemény előtt nyugodtan vállalni lehetne. Ilyen a demokrácia, az emberek jóléte, a bajba jutottakért való társadalmi szolidaritás, az igazságszolgáltatás függetlensége, az emberi méltóság védelme, a nemzeti érdekek védelme, az antimonopolista fellépés, az ország függetlensége stb. A megosztással és a kirekesztéssel azonban nem tudnak felhagyni.

Ha igen, miért nem? A magyar társadalom alaptörvényszerűsége: a kirekesztés

E lehetséges témák egy részét a politika azért nem javasolja, mert *nem áll érdekében* ezekkel foglalkozni. Például az ország függetlenségének kérdésével, vagy az antimonopolista fellépéssel. Itt tehát (itt is) a hatalomnak tisztába kellene jönnie a dolgok természetével. Ahelyett, hogy az egyik rádió nyájaskodó műsorvezetője délutánonként arról áradozna, milyen nagyszerűek a bankok, mivel pénzt hoztak ide, illetve, hogy a multinacionális cégek termelési kultúrát hoztak Magyarországra, ami így nem igaz, hiszen a víz-, a gáz-, az elektromos energia-ellátásban, a távközlési szolgáltatásban meglehetősen élen jártunk, inkább tájékozódnia kellene. Fel kellene hagynia a külföld „nyalásával”, mert ezzel csak irritál és megoszt, ellenszenvet kelt, félrevisz. Fel kellene hagynia továbbá a magyar eredmények lesajnálásával és tagadásával és fel kellene fognia, hogy a világ minden civilizált és nem civilizált országában korlátozzák a monopóliumokat, hogy erőfölényükkel ne tudjanak visszaélni. És hogy piaci viszonyok legyenek. Nálunk viszont nem korlátozzák.

A témák többségében pedig csak akkor lenne értelmes dolog a köz szempontjából összefogni, **ha azok eredményei mindenkire vonatkoznak**. Különben ez az értékek

devalválódásához vezet. Az ilyen összefogást viszont eleve kizárja a magyar társadalom alaptörvényszerűsége: a **kirekesztés**. Vegyük egyik példaként a vélemény- és sajtószabadságot! Ez nem jelentheti azt, hogy *Bolgár György* reggeltől estig és minden médiában és minden kérdésben, csalhatatlan tekintélyként véleményt nyilváníthat. Ez azt viszont feltétlenül jelenti, hogy nem rekeszthet ki másokat és nem hívhat fel senkinek a kirekesztésére *Bolgár György*. Még ő sem. Azt jelenti, hogy a médiumokban alkalmazzák a vonatkozó etikai elveket, hogy bárki, aki érintve van a témában, megnyilvánulhat.

Egy másik példa: az igazságszolgáltatás függetlensége. Nem lehet összefogni ennek visszaállítására, hiszen évtizedek óta nem független. Ha erről csacsognak, akkor sokakat eleve eltaszítanak, tetszik érteni? A függetlenség létrehozására szabad csak összefogást szervezni. Tehát a helyzetértékelésben is nagy, „fordulatszerű” korrekciót kell végrehajtani. És az igazságszolgáltatásnak nemcsak egyesek, hanem a „kettesek” tekintetében is külső befolyás nélkül kell eljárnia. Úgy hogy ezért felelősséget is visel. Akkor lehet összefogni a tisztességes eljárás jogáért és a törvény előtti egyenlőségért, ha nem tagadjuk, hogy ezzel eddig is komoly hiányosságok voltak és hogy a jövőben mindenki számára biztosítani akarjuk.

Nagykoalíciók anyagi és hatalmi előnyért

E példákból szerintem elég jól látható, miért reménytelen, hogy komoly témákban összefogás legyen. Ott viszont, ahol a politika anyagi érdekei megnyilvánulhatnak, ott nagykoalíciók jöttek létre. *Ami normális országban azt jelentené, hogy vitán felül állnak a döntések*. De hogyan lehet nagykoalíció a budapesti olimpia, a horvát-magyar futball eb, a budapesti világverseny esetében, ha sem létesítményeink, sem egyéb infrastruktúránk nincs, szörnyen el vagyunk adósodva és a sport is gyengélkedik. A futball pedig említésre sem méltó. (Ide sorolom az FTC új stadionját, a debreceni stadiont és az új népstadiont is.) Ott, ahol a BKV leállításával zsarolja a kormány a társadalmat, nincs pénz roncs járművek lecserélésére, a négyes metró befejezésére.

Külön pikantéria a kiáltóan eltérő mérce szemérmertlensége. *Olyan kérdésekben jött létre nagykoalíció, amihez hasonlóért – engem eleve felelősnek kikiáltva – meghurcoltak és megaláztak, miközben ehhez is asszisztálva megtagadták a tisztességes eljárás jogát*.

Nagykoalíció egy párt eltüntetéséért és személyek meghurcolásáért

Van még egy ügy, amiben nagykoalíció jött létre. Ez az 1996-ban még legerősebb, 1998–2000-ben is a harmadik legerősebb párt, egy százéves múltra visszatekintő és jelentős szerepű történelmi párt kirekesztése a politikából. Durván alkotmány sértő módszerekkel és eszközökkel. Ha az EU-t tényleg érdekelné a bíróságok függetlensége és a magyar demokrácia, már évekkel ezelőtt vizsgálatot rendelt volna el. Perem nyolc évig folyt, ebből hét év a balliberális kormány idejére esett. És bár *Lendvai Ildikó* írásban ismerte el, hogy „konceptiózus” a per, olyan, amilyet talán még a korai Rákosi-korszakban sem folytattak, a ballib kormány „hagyta” a dolgokat. Megsértve az alkotmányt: a kormány védi és biztosítja az állampolgárok jogait.

Én nem kértem mentesítést az eljárás alól, mint egy volt miniszterelnök, én a tisztességes eljáráshoz való jog biztosítását kértem. Mindvégig nem kaptam meg. Ideje lenne az események feldolgozásának és értékelésének, ahelyett, hogy még mindig igyekeznek kirekeszteni az áldozatokat és a kárvallottakat a véleménynyilvánításból és tudásuk hasznosításából. A közelmúlt megdöbbentő esete *Bolgár György* kirekesztésre

való felhívása. Ha ez az ő helyzetétele nélkül marad, nem több mint gyenge дума „egy demokrata” szövege egy olyan országról, ahol mindenki emberi módon élhet

A magyar politika a kirekesztésről szól, miközben összefogásról szenteskednek

A magyarországi politika évtizedek óta a hatalmi marakodásról, a hatalom megszerzéséről és birtoklásáról szól. (Miközben nem tanulnak meg, vagy elfelejtenek kormányozni.) De nem akárcsak korlátozott versenyben, értékek és megjelölt szándékok, programok alapján, hanem kirekesztéssel és háttéralkukkal, mutyikkal. Ha nem is bevallottan, de nagyon is nyilvánvalóan az a politikát és a politikusokat, valamint a belőlük élő, őket kiszolgáló sajtót foglalkoztató egyik fő kérdés, hogyan lehetne a politikai, sajtóbeli, üzleti stb. versenytársaktól megszabadulni, őket diszkreditálni, elhallgatni, elhallgattatni, félremagyarázni, leleplezésnek nevezett módon lejártni. Kirekeszteni őket egy lehetséges versenyből.

Ez a finomabbtól az egészen durva, akár büntetőjogba burkolózó kirekesztés persze nyilván *csak jogellenesen, törvényellenesen, sőt alkotmányellenesen történhet*. Hogy csak az utóbbiakat nézzük: az emberi méltóság, a vélemény- és szólásszabadság, a hatalmi ágak függetlenségének, a hatalom erőszakos megragadása tilalmának megsértésével, a tisztességes eljárásból való jog, a törvény előtti egyenlőség „szelektív” biztosításával. Nem tagadható, hogy a politika benyomult az igazságszolgáltatásba és nem ma, ahogy ezt egy volt miniszterelnök a tényektől nem zavartatva állítja. Éppen tíz éve már annak is, hogy megsértették az alkotmány egy másik alapelvét, a hatalom erőszakos megszerzésének tilalmát is.

A kirekesztés miatt *nincs ismert alternatíva*, de még *részletes program* sem. Nincs *helyzetelemzés*, a helyzetértékelésből pedig *az igazság van kiszorítva*. Nincs verseny, nincs személyi választék, ezért nem lehet a pártok váltásra megérett vezetői helyett más találni. Mert még mielőtt nagyok lettek volna a riválisok, félreállították, vagy lebunkózták őket. Ezért locsoghatnak gazdasági kérdésekhez nem értő vezetők minden gátlás nélkül órákig a televízióban és a rádióban. Ezért találta ki a szocialista párt, hogy akkor van nyert ügyük, ha nekik is lesz egy Orbán Viktoruk. Gondolták ezt akkor, amikor egy választást már elbukott a miniszterelnök. És lett egy őt imitáló. Hol van a dialektikus gondolkodás, amit éveken át vertek a fejekbe? Hiszen valaminek a lemásolása fejlesztés nélkül legfeljebb az eredetit éri el. Úgy látszik mindegy, csak programot ne kelljen alkotni!

Budapest, 2010. január 22.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap
<http://szabadibela.hu/>

Felhasználható a forrás megjelölésével!